

погледна на него. Не ѝ бѣше мжчно като порано, цѣла горѣше отъ омраза. Тѣ всичко знаятъ, всичко сж научили и приказватъ, — помисли си тя. Защо Ройдю не стане и не излѣзе изъ селото пакъ тѣй, както е ходилъ? Върви като султанъ, не се бои отъ никого, отъ него всички се боятъ. Да излѣзе и да ги научи. И сжщо като змия я клѣцнаха пакъ по сърдцето думитѣ, които бѣше чула: „Ройдюдвата клочка златни яйца мжти“.

Вечерята Ройдю пакъ не бѣше добре, пакъ не затвори очи. Цѣроветѣ, които бѣше донесълъ — шишенца, прахове — тѣй си стояха, непипнати. Съсипана отъ работа, Ройдюдвица стоеше до него, сгънала ржце, прегърбена, вцепенена отъ мжка и отъ лоши мисли. Не смѣеше да му приказва — Ройдю не даваше — само стоеше до него и мълчеше. Мълчеше и той. Вънъ на двора по едно време се разгракаха гжскитѣ, пропѣха пѣтли. Ройдюдвица трепна.

— Човѣче, защо не продумашъ, — заговори тя съ плачъ и съ мжка въ гласа си. — Какво ти е, кажи, продумай ми. Ройдю, моля ти се, Ройдю!

Ройдю се изправи.

— Слушай, Димке, — заговори той и Ройдюдвица усѣти, че неочаквано той става кротъкъ и добъръ. — Слушай какво ще ти кажа. Азъ до сега не съмъ казалъ никому, ама